

V ě c: Emerich H. v Š. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o přestupek překročení maximálních cen.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozsudkem okr. úřadu v Š.z 24. května 1923 uznán byl st-1 vinným přestupkem § 14 odst. 4 vl. nař. 516 ex 1920, jehož se dopustil tím, že dne 4. května 1923 na své porážce prodával kilogram hovězího masa za 14 Kč na místo stanovené jednotné ceny 12 Kč, a odsouzen k trestu uzamčení na dobu 5 dnů a 500 Kč peněžité pokuty. Rozsudek tento byl v řádném postupu instancí nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Odstavec 4, § 14 cit. vl. nař. stihá trestem toho, kdo překročuje prodejní ceny, vyhlášené jako přípustné pro tržní obchod. Citov. trestní norma zařazena jest do oddílu, nesoucího společný nadpis: »Obchod na trzích.« Již z tohoto společného nadpisu onoho oddílu je zřejmo, že všemi těmito předpisy upraven byl obchod na trzích, t. j. na veřejných občasných tržištích (a contr. provozu ve stálých obch. nebo živn. místnostech). Trestní norma § 14 pak rovněž výslovně mluví v bodě 1, 2, a 3 o návštěvnických trhu, obeslání trhu a o dopravě předmětů potřeby na trh, o dodržení tržních hodin, v bodě 4. o překročení prodejních cen vyhlášených jako přípustných pro tržní obchod, a v předposlední větě konečně o možnosti vyloučení vinníka z trhu.

Nemůže býti proto pochybnosti o tom, že předpisy právě citované vztahují se na provoz na veřejných tržištích a nelze tudíž předpisů těch použítí všeobecně také na provozování obchodu nebo živnosti mimo trh.

V daném případě st-1 již v adm. řízení výslovně popřel, že překročení prodejních cen masa, jež se mu za vinu klade, bylo by se stalo na trhu, tvrdě, že svoji živnost řeznickou provozuje již od řady let ve svých stálých úřadem schválených živn. místnostech. Také žal. úřad, jak z adm. spisů nutno jest souditi, vycházel při posuzování věci z téhož skutkového základu. Nešlo-li však o tržní obchod, subsumoval žal. úřad již z tohoto důvodu neprávem činnost st-lovu pod ustanovení § 14, odst. 4 cit. vl. nař. a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 6025.

Mimořádná opatření. — Policejní právo trestní: Přijetí kauce v cizozemských platidlech bankou, která k obchodu s cizozemskými valutami oprávněna není, zakládá skutkovou povahu přestupku podle § 2 vl. nař. 644/1919.

(Nález ze dne 4. listopadu 1926 č. 22.055)

V ě c: Zikmund G. v B. proti civilní správě Podkarpatské Rusi o přestupek nedovoleného obchodování s cizími valutami.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozsudkem policejního komisařství v Beregsázu z 27. března 1924 byl st-1 Zikmund G. uznán vinným přestupkem § 2 vl. nař. č. 644 ex 1919, jehož se dopustil tím, že koncem roku 1921 přijal jako

ředitel banky B. 100 dolarů kauce, složených Samuelem K. k zajištění řádného splnění převzatých závazků ze smlouvy pachtovní a měl je v uschování až do dne zabavení, aniž měla banka povolení podle § 2 nař. 644/1919, a odsouzen podle § 21 cit. nař. k trestu peněžitě pokuty 500 Kč. Současně prohlášeny zabavené valuty za propadlé ve prospěch státu.

Rozsudkem županského úřadu v Mukačevě z 12. června 1924 bylo odvolání st-lovo zamítnuto a rozsudek I. stolice potvrzen.

Nař. rozhodnutím bylo rovněž i další odvolání st-lovo zamítnuto a potvrzen odsuzující rozsudek instance první.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvažil nss takto: — — —

St-I namítá, že v pouhém přijetí kauce v cizozemské měně nelze spatřovati zakázaný obchod s cizozemskými platidly, o němž mluví § 3 vl. nař. č. 644 ex 1919, neboť třeba prý rozlišovati mezi právním pojmem »kauce« a »zástavy«. Nss nemohl v tom stížnosti dáti za pravdu.

Zřízení kauce jest podle ustáleného právního pojímání soukromoprávním jednáním, jímž se určitému již existujícímu právnímu závazku zajišťuje větší jistota, ať již usnadněním jeho budoucího uplatňování (kauce verbální), nebo usnadněním jeho budoucího dobývání (kauce reální). Pod tento poslední pojem kauce reální možno jest zařaditi instituci rukojemství, zástavy (ručení nebo hypotekární) a sekvestraci. Nelze proto uznati, že by zřízení kauce a zřízení »zástavy« byly právní pojmy se vylučující, když, jak bylo vyloženo, kauce bývá zřizována právě také zřízením (ruční) zástavy.

A právě tak bylo tomu i v daném případě. St-I sám doznal v protokole ze 27. března 1924, že jako ředitel banky přijal od Samuela K. 100 dolarů, které jmenovaný složil u banky jako kauci ke krytí event. škod, jež by vzešly z pachtovní smlouvy o velkostatek bance patřící, tedy k zajištění příštího splnění převzatých smluvních závazků. V tom však právě tkví podstata právního jednání o zřízení zástavy.

Poněvadž pak podle § 2 cit. vl. nař. smějí jen určité tam vyjmenované banky — mezi nimiž banka B. není — v území této republiky cizozemská platidla volně kupovati, směnovati, v zástavu bráti, nebo na úvěr získávati, dlužno v každém takovémto jednání, tedy také v přijetí cizozemských platidel v zástavu, pokud není subjektem cizí platidla přijímajícím banka, která podle tohoto § k tomu jest oprávněna, spatřovati zakázaný obchod s cizozemskými platidly, jak o něm mluví § následující onoho vl. nař.

Jestliže za tohoto stavu věci a práva žal. úřad uznal st-le, který svoji trestní zodpovědnost jako ředitel shora zmíněné banky za čin za vinu mu kladený nepopírá, vinným přestupkem § 21 cit. vl. nař. a odsoudil ho k trestu, který nepřesahuje meze zákonem vymezené, nelze ve výroku tom spatřovati porušení zákona.

Č. 6026.

Policejní právo trestní. — Shromažďovací právo (Podk. Rus): Zakládá skutkovou povahu přestupku, dá-li někdo popud k pořádání neohlášeného shromáždění?

(Nález ze dne 4. listopadu 1926 č. 22.056.)